

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **I. Č.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. M. M., advokátom so sídlom v B., proti odporkyniam **1/ J. K.**, bývajúcej v B., **2/ L., s.r.o.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpenej JUDr. V. M., advokátom so sídlom v B., **o určenie vlastníctva a určenie neplatnosti kúpnej zmluvy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 15 C 188/2006, o dovolaní odporkyne 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. apríla 2010 sp. zn. 7 Co 304/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaná 2/ je povinná zaplatiť žalobcovi do troch dní náhradu trov dovolacieho konania vo výške 74,61 € do rúk JUDr. M. M., advokáta so sídlom v B..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo 16. septembra 2009 č.k. 15 C 188/2006-314 určil, že navrhovateľ je výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných Správou katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky na liste vlastníctva č. X., pre katastrálne územie N., obec B. – mestská časť R:, okres B., ako parcela č. X. – zastavané plochy a nádvoria o výmere X. m², parcela č. X. – ostatné plochy o výmere X. m², stavba súpisného č. X. na parcele č. X. (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“); zároveň určil, že je neplatná kúpna zmluva zo 4. augusta 2006, ktorou odporkyňa 1/ ako predávajúca predala odporkyni 2/ ako kupujúcej sporné nehnuteľnosti. Vychádzal z toho, že navrhovateľ preukázal naliehavý právny záujem na požadovaných určeníach (§ 80 písm. c/ O.s.p.). Výsledkami vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že navrhovateľ nadobudol výlučné vlastníctvo sporných nehnuteľností na základe

kúpnej zmluvy z 30. augusta 2000. Ako predbežnú riešil súd otázku platnosti dohody o plnomocenstve z 21. apríla 2006 (ktoré mal navrhovateľ udeliť K. K.) ako aj kúpnej zmluvy, ktorú uzavreli 9. júla 2006 navrhovateľ (zastúpený K. K.) a odporkyňa 1/. Dospel k záveru, že uvedená dohoda o plnomocenstve je absolútne neplatný právny úkon, na základe ktorého nebol K. K. oprávnený konať za navrhovateľa pri prevode sporných nehnuteľností. Tento záver vyvodil z výsledkov dokazovania vykonaného písomným oznámením Národného ústredia Interpolu Bratislava z 8. novembra 2006, čestným vyhlásením právneho zástupcu navrhovateľa v Kanade a zápisnicami o súdnych výsluchoch navrhovateľa v Kanade. Dospel k zisteniu, že navrhovateľ bol 8. mája 2006 zadržaný políciou v Dominikánskej republike a následne vydaný na trestné stíhanie do Kanady (kde je od 11. mája 2006 nepretržite zadržávaný). Súd poukázal tiež na závery posudku znalca z odboru písomoznalectvo predloženého navrhovateľom a na závery posudku vypracovaného v trestnom konaní súdnou znalkyňou z odboru písomoznalectvo; z týchto dôkazov vyvodil, že podpisy „Č.“ na plnomocenstvách a dohodách o plnomocenstve nie sú jeho vlastnoručné. So zreteľom na to dospel k názoru, že navrhovateľ nikdy neprejavil vôľu uzavrieť s odporkyňou 1/ kúpnu zmluvu a že kúpna zmluva, na základe ktorej bol povolený vklad vlastníckeho práva v prospech odporkyne 1/, nebola podpísaná vlastníkom ani takým subjektom, ktorý bol jeho splnomocneným zástupcom oprávneným na uzavretie tejto kúpnej zmluvy. Vzhľadom na to je kúpna zmluva z 9. júla 2006 absolútne neplatná a odporkyňi 1/ nemohlo vzniknúť vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam. Keďže nikto nemôže previesť na iného viac práv ako má sám, nemohla následne ani odporkyňa 1/ previesť na odporkyňu 2/ vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam (ich vlastníctvo nikdy nenadobudla). V dôsledku toho je absolútne neplatná aj kúpna zmluva, ktorú uzavreli odporkyne 4. augusta 2006. Vzhľadom na tieto závery považoval súd za právne irelevantné tvrdenie odporkyne 1/, že navrhovateľ mal záujem predať nehnuteľnosti vo svojom vlastníctve; z tohto dôvodu nepovažoval za potrebné vykonať dokazovanie výsluchom navrhovateľa. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. s poukazom na plný úspech navrhovateľa v konaní.

Proti výroku uvedeného rozsudku o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy podala odvolanie odporkyňa 2/. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 21. apríla 2010 sp. zn. 7 Co 304/2009 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom výroku potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.) a vo výroku o náhrade trov konania zmenil (§ 220 O.s.p.). V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ aj podľa jeho názoru preukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.), lebo výrokom určujúcim neplatnosť uvedenej kúpnej zmluvy môže

dôjsť k zmene zápisu vlastníckych práv v katastri nehnuteľnosti. V ďalšom poukázal na skutkové a právne závery, ku ktorým dospel súd prvého stupňa a zdôraznil, že námietky odporkyne 2/ k znaleckému posudku vypracovanému súdnou znalkyňou v trestnom konaní nie sú dôvodné, lebo tento bol v danom občianskom súdnom konaní považovaný za listinný dôkaz. Podkladom pre jeho vypracovanie boli originály sporných a porovnávacích písomností, pričom porovnávací materiál (pravé podpisy navrhovateľa) pochádzali z obdobia rokov 1998 až 2007. Aj odvolací súd na danom skutkovom základe dospel k záveru, že navrhovateľ nepodpísal dohodu o plnomocenstve z 21. apríla 2006, v dôsledku čoho je kúpna zmluva z 9. júla 2006 neplatná.

Rozsudok odvolacieho súdu napadla odporkyňa 2/ dovolaním. Uviedla, že súdy oboch nižších stupňov porušili svojím postupom jej procesné práva a odňali jej možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Ich rozhodnutia sú nezákonné, spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a nespĺňajú požiadavky podľa § 157 ods. 2 O.s.p. Podľa názoru dovolateľky oba súdy vec správne právne neposúdili, neúplne zistili skutkový stav veci, nevykonali navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili. Ich záver, že navrhovateľ nemohol 22. júna 2006 na tuzemskom notárskom úrade podpísať dohodu o plnomocenstve udelenom K. K., lebo sa nachádzal mimo územia Slovenskej republiky, vychádza jednostranne iba z dokladov predložených navrhovateľom. V súdnom spise sa nenachádza žiadny hodnoverný doklad preukazujúci väzbu alebo zadržanie navrhovateľa v rozhodujúcom čase v Kanade. Odporkyňa 2/ znovu namietla, že súdy nemali vychádzať zo záverov znaleckého posudku vypracovaného v trestnom konaní a nesprávne – napriek opakovaným návrhom odporkyň nenariadili nové znalecké dokazovanie súdnym znalcom z odboru písomoznalectvo a nevykonali dokazovanie výsluchom navrhovateľa. Poukázala na obdobnú právnu vec tých istých účastníkov vedenú na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6 C 93/2008, v ktorej považoval za potrebné zabezpečiť účasť navrhovateľa na pojednávaní, prípadne ho vypočuť prostredníctvom dožiadaného súdu. Podľa názoru odporkyne 2/ nebol v konaní preukázaný ani naliehavý právny záujem navrhovateľa na požadovanom určení, lebo z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ chcel previesť nehnuteľnosti na inú osobu. Ani prípadné chyby plnej moci z 21. apríla 2006, ktorou navrhovateľ splnomocnil K. K. na predaj sporných nehnuteľností, nemôžu spôsobiť neplatnosť právneho úkonu, ak prevodca v skutočnosti chcel tento predaj uskutočniť. Odporkyňa 2/ ďalej uviedla, že odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne nevysporiadal s tým, že neplatnosťou môže

byť postihnutá iba existujúca zmluva (ak chýba prejav vôle jednej zmluvnej strany, zmluva nevzniká a nemožno konštatovať jej neplatnosť). V dôsledku toho, že v posudzovanej veci nebol náležité zistený skutkový stav, neboli vykonané všetky navrhnuté dôkazy potrebné pre jeho zistenie, nemohol odvolací súd vec ani správne posúdiť, čím v konečnom dôsledku odňal dovolateľke možnosť konať pred súdom. Zo všetkých uvedených dôvodov odporkyňa 2/ žiadala zrušiť tak napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj ním potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa.

Navrhovateľ vo vyjadrení k dovolaniu poukázal na to, že odporkyňa 2/ požaduje zrušiť rozhodnutia oboch súdov nižších stupňov, i keď výrok rozsudku súdu prvého stupňa určujúci jeho vlastníctvo sporných nehnuteľností nebol napadnutý odvolaním a odvolací súd ho nepreskúmaval. Navrhovateľ zdôraznil, že dokazovanie v súdnom konaní vedie súd, ktorý sám rozhoduje o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané, a ktoré nie. Právne bezvýznamné sú námietky dovolateľky o nedostatočnom zistení skutkového stavu veci. Podľa jeho názoru súdy dospeli k správne záveru, že 22. júna 2006 nemohol podpísať predmetnú dohodu o plnomocenstve. Z týchto dôvodov žiadal dovolanie zamietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania.

Odporkyňa 1/ sa k dovolaniu nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.) najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolací súd považuje za potrebné úvodom zdôrazniť, že dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno úspešne napadnúť (len) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, aj to však nie v každom prípade, ale iba ak podanie dovolania výslovne pripúšťa zákon. Dovolanie je procesný prostriedok, ktorým zákon vytvára účastníkovi konania procesnú možnosť, aby (iba) v prípadoch, v ktorých to zákon výslovne pripúšťa, spochybnil opodstatneným uplatnením dovolacieho dôvodu správnosť konania alebo rozhodovania odvolacieho súdu a dosiahol nápravu prípadných väd alebo nesprávností

napadnutého rozhodnutia. Dovolací súd ale nie je tretou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. V zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Odporkyňa 2/ dovoláním napadla rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Prípustnosť jej dovolania preto z ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Prípustnosť dovolania odporkyne 2/ by v danom prípade prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Dovolací súd so zreteľom na § 242 ods. 1 O.s.p. skúmal, či prípustnosť dovolania nezakladá niektorá z procesných väd taxatívne vymenovaných v tomto ustanovení. Podľa uvedeného ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 O.s.p. nie je právne významné samo tvrdenie

účastníka, že došlo k procesnej vade v ňom vymenovanej, ale len zistenie, že k namietanej vade skutočne došlo.

Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Dovolací súd s prihliadnutím na obsah dovolania a vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy oboch nižších stupňov, sa osobitne zameral na otázku, či postupom súdov nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesne nesprávny postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných práv, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok.

Dovolateľka namieta, že postupom súdov nižších stupňov jej bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že súdy nevykonali všetky ňou navrhnuté dôkazy na preukázanie sporných skutočností, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie a zároveň, že vykonané dôkazy nesprávne hodnotili.

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v prejednávanej veci, platí dispozičná a prejednácia zásada. Účastníci sú v ňom povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky (vid' § 101 ods. 1 O.s.p.). Len súd ale rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná (vid' § 120 ods. 1 O.s.p.).

Dovolateľka poukazuje na to, že prvostupňový súd v konaní nevykonal niektoré ňou navrhované dôkazy. Súdna prax je jednotná v názore, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy, nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom (vid' R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000). Pokiaľ súd niektorý navrhovaný dôkaz nevykoná, môže to viesť (nanajvýš) k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom.

K procesným právam účastníka ale nepatrí, ako sa dovolateľka mylne domnieva, aby bol súdom vykonaný každý navrhnutý dôkaz. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Ak súd rozhodne, že navrhnuté dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú pre vec nadbytočné), nejde o postup, ktorým bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Súd neodníme účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov; jeho rozhodnutie môže byť z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

K tvrdeniu dovolateľky, že súdy pri rozhodovaní vychádzali z neúplných skutkových zistení a z nesprávne vyhodnotených dôkazov, dovolací súd uzatvára, že dovolateľkou tvrdené nesprávnosti (pokiaľ k nim vôbec došlo) by mohli mať povahu nanajvyšš tzv. inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takáto procesná vada je síce relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), sama osebe ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V prejednávanej veci teda nevykonaním odporkyňou 2/ navrhovaného dokazovania (znaleckým posudkom a výsluchom navrhovateľ'a) nemohlo dôjsť k odňatiu jej možnosti konať pred súdom.

Dovolateľka zastáva tiež názor, že súdy vec nesprávne právne posúdili (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (iba) procesne prípustné dovolanie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolateľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie aj jej práva na spravodlivý súdny proces. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Vada nedostatku dôvodov rozhodnutia (ale) sama osebe (pri inak správnom rozhodnutí) nemusí disponovať potrebnou ústavnoprávnou intenzitou smerujúcou k porušeniu označených práv (III. ÚS 228/06, I. ÚS 53/10, III. ÚS 99/08). Vzhľadom na námietky dovolateľky bolo potrebné v dovolacom konaní vyriešiť otázku, či dovolateľkou tvrdené nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. alebo či má za následok (len) procesnú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Ústava Slovenskej republiky neupravuje, aké dôsledky majú jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým v praxi dochádza v konaní pred súdmi, ani nestanovuje predpoklady ich možnej nápravy v opravnom konaní. Bližšiu úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ktorý predpokladá aj možnosť vzniku určitých procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní. V nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení upravuje Občiansky súdny poriadok aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní napraviť procesné nesprávnosti konania na súdoch nižších stupňov. Najzávažnejším procesným vadám konania, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p., pripisuje Občiansky súdny poriadok osobitný význam – vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania (viď § 237 O.s.p.) a zároveň tiež za prípustný dovolací dôvod (viď § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Aj niektorým ďalším procesným vadám konania nedosahujúcim stupeň závažnosti procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. pripisuje Občiansky súdny poriadok význam. „Iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci“ považuje – na rozdiel od procesných väd vymenovaných v § 237 O.s.p. – (len) za relevantný dovolací dôvod (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), pričom ale vady tejto povahy prípustnosť dovolania nezakladajú.

Na posúdenie prípustnosti dovolania – aj z aspektov vyplývajúcich z § 237 písm. f/ O.s.p. – je zásadne príslušný dovolací súd (viď IV. ÚS 238/07). Na základe uznesenia občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 111/1998 uverejnený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, z ktorého vyplýva, že „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za

následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu je názor zaujatý v uvedenom judikáte plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a dovolací súd ani v danom prípade nemá dôvod odkloniť sa od tohto názoru.

Navyše (dovolací súd to uvádza len ako poznámku), odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Závery, ktoré prijal, primerane vysvetlil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku dovolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k názoru, že skutkové a právne závery dovolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku dovolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odporkyne 2/. Dovolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku dovolacieho súdu nesvedčí o procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Keďže prípustnosť dovolania odporkyne 2/ nevyplýva z ustanovení § 238 a § 237 O.s.p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporkyne 2/ podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku dovolacieho súdu, ani opodstatnenosťou tých dovolacích námietok, ktorými dovolateľka spochybňovala správnosť skutkových a právnych záverov dovolacieho súdu.

Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu vzniklo právo na náhradu trov konania proti procesne neúspešnej žalovanej 2/ (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca podal vo vyjadrení k dovolaniu návrh na rozhodnutie

o priznaní náhrady trov konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a trov dovolacieho konania vyčíslil po doručení výzvy dovolacieho súdu (§ 151 ods. 4 O.s.p.). Dovolací súd mu – v súlade s praxou dovolacieho súdu – priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ho zastupoval už v konaní pred súdmi nižších stupňov) za jeden úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním písomného vyjadrenia k dovolaniu (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky č. 557/2008 Z.z.). Vychádzajúc z toho, čo bolo predmetom dovolacieho konania, určil sadzbu tarifnej odmeny podľa § 11 ods. 1 vyhlášky vo výške 55,49 €. Tarifná odmena s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu (§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 tejto vyhlášky, t.j. 7,21 €) je 62,70 €, čo s 19 % DPH (11,91 €) predstavuje spolu 74,61 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 7. októbra 2010

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková